

ἀγκιναράγκυλο τό, Ἴων. (Κρήν.)

Ἴσως ἐκ τῶν οὖσ. ἀγκινάρα καὶ ἀγκύλι.

Εἶδος θάμνου ἰσομεγέθους πρὸς ἄνθρωπον, μὲ ἄνθος ὁμοιον πρὸς τὸ τῆς μήκωνος, τὸ ὅποιον χρησιμεύει ὡς καπνὸς (ἴσως πρόκειται περὶ τοῦ φυτοῦ *μπελλαγιόνας*, τῆς ὁποίας τὰ φύλλα καπνίζονται ὑπὸ τῶν ἀσθματικῶν).

[**]

ἀγκιναρῆς ἡ, Κίμωλ. Μῆλ. ἀγκιναρῆς Σάμ. κ. ἀ. ἀτζιναρέα Αἴγιν. Μέγαρ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀγκινάρα. Ὁ μεταπλασμός κατὰ τὰ εἰς -ῆς ὄν. φυτῶν.

Τὸ φυτὸν κινάρα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐδώδιμον ἄνθος κινάρα ἐνθ' ἀν.: "Ὁλο ἀγκιναρῆς εἶναι γύρου γύρου τοῦ χωραφιοῦ Κίμωλ.

ἀγκινάρι τό, (Ι) ἀμάρτ. ἀγκινάρι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀγκινάρα.

Τὸ φυτὸν ἀγκινάρα, ὁ ἰδ.

ἀγκινάρι τό, (ΙΙ) Ἰκαρ. Κάλυμν. Κάρπ. Κῶς Λέρ. Νίσυρ. Σίκιν. ἀγκινάρι Κρήτ. (Βιάνν.) Κύθν. Σύμ. ἀγκινάρι Ἄνδρ. (Κόρθ. κ. ἀ.) ἀγκινάρι Κάλυμν. Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Κῶς Λέρ. Πελοπν. (Οἶν.) ἀγκινάρι Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀντζινάρι Κάρπ. Μεγίστ. ἀτζινάρι Κύθν. ἀντζινάρι Κάλυμν. Κῶς.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀγκίνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι.

1) Ἀρπάγη, δι' ἧς ἀνασύρουν ἐκ τῶν φρεάτων τὰ εἰς αὐτὰ πίπτοντα ἀντλητήρια ἢ ἄλλα τινὰ Κύθν. Σίκιν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄγγριφας. β) Ἀρπάγη χρησιμοποιουμένη πρὸς ἄγραν πολυπόδων Ἰκαρ. 2) Ἀγκύλη ράβδος α) τῶν ποιμένων πρὸς σύλληψιν τῶν βοσκημάτων Λέρ. κ. ἀ.: Ἄσμ.

Σαρανταένα σκάλεθρα καὶ ἓνα ἀγκινάρι ἐπιάσανε τὴν πεθερὰ τὴν ἑκαμαν κουβάρι

Λέρ. β) Πρὸς καθέλκυσιν τῶν ἀπροσίτων κλάδων ὁπωροφόρων δένδρων Νίσυρ.: Ἄσμ.

Πῆρα καὶ τ' ἀγκινάρι μου γιὰ νὰ πορολογήσω

Συνών. ἀγκούλα, ἀγκυρίδα. γ) Καθόλου, βακτηρία Νίσυρ.: Ὁ μ-μου τ' ἀγκινάρι μου νὰ πααίν-νω (ῶ = δῶσε). Συνών. μπαστούνη. 3) Ὁ κατὰ τὴν κορυφὴν τῆς ἀτράκτου κεκαμμένος μετάλλινος ὀβελίσκος Κάρπ. Κρήτ. (Βιάνν.) Κύθν. Κῶς Πελοπν. (Οἶν.) Ρόδ. : Ἀγκινάρι τοῦ ἀδραχθιοῦ Κρήτ. Συνών. ἀγκίδι 4, ἀγκιναρίστρα, ἄγκινας 2, ἀγκίνι 1. β) Ἡ ἀντὶ ὀβελίσκου κοχλιοειδὲς γλυφὴ τῆς ἀτράκτου Σύμ. 4) Ἀκίς, ἄκανθα Κρήτ.

5) Τριγωνικὴ ἀποκοπὴ ὠτίου αἰγῶν ἢ προβάτων πρὸς ἀναγνώρισιν Ἄνδρ. (Κόρθ. κ. ἀ.)

ἀγκιναρίδι τό, ἀμάρτ. ἀγκιναρίδι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀγκινάρα.

Εἶδος φυτοῦ.

ἀγκιναρίστρα ἡ, ἀμάρτ. ἀγκιναρίστρα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀγκινάρι.

Ὁ κατὰ τὴν κορυφὴν τῆς ἀτράκτου κεκαμμένος μετάλλινος ὀβελίσκος. Συνών. ἀγκίδι 4, ἀγκινάρι 3, ἄγκινας 2, ἀγκίνι 1.

ἀγκιναρίτσα ἡ, ἀμάρτ. ἀγκιναρίτσα Πελοπν. (Οἶν.)

Ὑποκορ. τοῦ οὖσ. ἀγκινάρα.

Εἶδος λαχάνου.

ἀγκιναρογάμπουννο τό, Σίκιν.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀγκινάρα καὶ γαμπούνη.

Ὁ καυλὸς τῆς κινάρας.

ἀγκιναρόγουλα ἡ, Χίος.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀγκινάρα καὶ γούλα.

Τὸ γουλί, δηλ. ὁ συνεστὼς ἐδώδιμος βλαστὸς τῆς κινάρας, ὁ ἀνθοφόρος βλαστὸς.

ἀγκιναροκεφαλὴ ἡ, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀγκινάρα καὶ κεφαλὴ.

Ἡ κεφαλὴ, τὸ ἐδώδιμον ἄνθος τῆς κινάρας.

ἀγκιναρόκηπος ὁ, ἀμάρτ. ἀγκιναρόκηπος πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀγκινάρα καὶ κῆπος.

Κῆπος, ἐν ᾧ καλλιεργεῖται ἀποκλειστικῶς ἡ κινάρα. Πβ. ἀγκιναρότοπος.

ἀγκιναροκούκκια τά, κοιν.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀγκινάρες καὶ κουκκιά. Διὰ τὴν σύνθεσιν πβ. ἀμπελοχώραφα κττ.

Κινάραι καὶ κύαμοι εἴτε ὡς φαγητὸν εἴτε ἐν φυσικῇ καταστάσει.

ἀγκιναρόκωλος ὁ, Παξ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀγκινάρα καὶ κῶλος.

Ὁ μίσχος τῆς κινάρας (τοῦ ἄνθους), ἄλλως κῶλος ἀπ' ἀγκινάρα: Τοῦ ἔδωκαν νὰ φάῃ ἕναν ἀγκιναρόκωλο (λέγεται σκωπτικῶς).

ἀγκιναρότοπος ὁ, ἀμάρτ. ἀγκιναρότοπος πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀγκινάρα καὶ τόπος.

Τόπος, ὅπου εὐδοκιμοῦν ἡ καλλιεργοῦνται αἱ κινάραι.

Πβ. ἀγκιναρόκηπος.

ἀγκιναρόφυλλο τό, κοιν. ἀγκιναρόφ'λλο Παξ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀγκινάρα καὶ φύλλο.

Φύλλον τῆς κινάρας ἢ πέταλον τοῦ ἄνθους αὐτῆς: Ἄσμ.

Ἀγκιναρόφυλλ' ἔφαα κ' ἐτάγγυν' ὁ λαιμός μου Τῆλ.

ἀγκιναρόχορτο τό, Θράκ. ἀγκιναρόχορτο Θήρ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀγκινάρα καὶ χόρτο.

1) Φυτὸν ἐτήσιον, ἐνιαχοῦ λαχανευόμενον, μήκων ἡ νόθος (*paraver hybridum*) Θήρ. Πβ. ἀγριοπαπαρούνα. 2) Εἶδος ἀγρίου λαχάνου ἔχοντος ὁσμὴν καὶ γεῦσιν κινάρας Θράκ.

ἄγκινας ὁ, ὄντινα Τσακων. ἄγκινας Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Ἰκαρ. ἄντινας Κάρπ. ἔγκινας Ἰκαρ. Σίφν.

Τὸ μεσν. οὖσ. ὄγκινος. Διὰ τὸ ἄγκινας πβ. τὸ ἄγκινος παρὰ HPernot, Descente aux Enfers 17.

